

Sport

Osudová rozhodnutí

Rytmická hudba. Všude plno aut a mladých lidí s koly i bez, ve volnostylovém oblečení. Závodníci s přilbami, chrániči a čísla na trati, která skýtá mnoho překážek ve formě lávek skoků, přejezdů. Ze všech tváří se nechá vyčíst odvaha, přátelství a radost z pohybu, sportu a života vůbec. Vše tak trošku připomíná motokros. Ale místo motorek tu jezdí kluci na speciálních horských kolech. Prima náladu jen občas pokazí kvílení sanitky či hukot helikoptéry, která odváží ty závodníky, kteří přecenili své síly a nebo překročili stupínek odvahy jen o kousek výš, k nemocničnímu ošetření. Učinili tzv. osudové rozhodnutí, které je ale zcela běžné u takovýchto sportů. Bohužel, i toto se stalo našemu nejúspěšnějšímu founcrossaři, sedmnáctiletému Vítu Doubravskému. I on učinil v danou chvíli osudové rozhodnutí, jehož následky ho budou pronásledovat moc dlouho. Po úrazu skončil na invalidním vozíku. Ale vše od začátku.

Jak jsi na kole začínal?

Asi jako každý prcek. Začal jsem jezdit tak ve čtyřech letech. Brzo byl pro mne dvorek malý a já si zamiloval jízdu po holických ulicích co byly v té době samá díra, kanál, překážka. (Ostatně nejsou ony pořád stejné?). Pak s tátou společně s holickými cyklisty jsem jezdil už v jedenácti letech na celodenní výlety. Na Šerlich, do Luže a podobně.

A proč jsi v tomhle ježdění dál nepokračoval?

Takováhle jízda mne moc nebavila. Připadala mi pořád jednotvárná. I když tam byla docela sranda, tak já hledal něco jiného, překážky, skoky, adrenalin. Něco takového, kde bych se mohl vyřádit dle libosti a ne jen počítat ujeté kilometry.

Proto jsi přešel k founcrossu? Kdo Tě k němu přivedl?

Začali jsme společně s Honzou Krejčíkem trénovat a jezdit ve Starých Holicích za cihelnou. A když jsme se vraceli, zastavovali jsme se u Michala Vojtěcha ve VOMITU a okukovali kola. Právě Michal mne přivedl k tomuto sportu. Takže ve čtrnácti letech jsem jel svůj první závod v Litoměřicích, pak následovalo Vysoké Mýto, kde jsem vyhrál. A od té doby mne i začal Michal sponzorovat.

A teď jezdíš kde?

Tady na vozíčku po Košumberku. Ale kvůli sněhu ještě moc daleko nedojedu. A je to taky adrenalin. ☺☺☺. Ale teď trošku vážně. Mým domovským oddílem je tým Scott THULE Pardubice. Před úrazem jsem jezdil tři sezóny nejvyšší českou soutěž nazvanou Český pohár, kategorii Expert. Je to prakticky po Anglii nejlepší soutěž v Evropě. A tady se na věkové kategorie nehraje. Mladí, mladší, staří, starší, prostě všichni dohromady. Na tuto soutěž trénují kluci třeba už od pěti let a já začal, respektive ani nezačal doopravdy trénovat letošní sezónu. A i to se hned projevilo na výsledcích. V letošní sezoně v Šumperku jsem dojel na 14. místě při MČR. Předem mnou byli opravdu jen ti pravidelně trénovaní.

Jak mám rozumět tomu začal a nezačal?

Já jsem nikdy žádného trenéra neměl a honit fyziku sám od sebe mne taky nikdy nebavilo. V týdnu jsem zašel dvakrát na florbal a jinak jsem proháněl kolo spolu s kamarády tady v Holicích. Tréninkovou dráhu jsme si taky postavili sami a načerno, tak že ani nebudu říkat, kde ji vlastně

máme. Občas jsem zajel do Pardubic na dráhu opravdickou, abych okoukal, jak trénují bicrossaři. Jsem vlastně takový samouk.

Jsi názorným příkladem toho, jak sport dává i bere. Jak dokáže být neskutečně krásný a ještě více krutý. Co se Ti vlastně přihodilo?

Stalo se mi to v říjnu při závodech Českého poháru na Dolní Moravě v nově vybudovaném BIKEPARKU. V poslední tréninkové minutě jsem se pokoušel zdolat skok, ze kterého, abych pravdu řekl, jsem měl strach. Neodhadl jsem jeho výšku a odrazil se příliš mnoho a přeletěl dopadovou plochu a natloukl si o další skok. Moc si toho nepamatuji, protože jsem se probral až v olomoucké nemocnici. Bohužel jsem si při pádu poranil míchu, a tak jsem zůstal s nepohyblivými nohama na vozíku. Nyní jsem na rehabilitaci zde na Košumberku a musím říci, ale nechci to zakřiknout, že můj stav se po troškách zlepšuje. Už dokážu s chodítkem ujet tak 50 metrů. Ale všechno chce dle doktorů čas. Tak čekám a cvičím. Chtěl bych se vrátit zpět na závody, ale vše je ve hvězdách.

Jak se tohle dá zvládnout psychicky?

Myslím, že teď je to mnohem větší psychická zátěž pro nejbližší okolí než pro mne. Já to dneska přijímám po počátečním šoku už tak, jak to je. Kdo mi nejvíce z psychologického bahna pomohl jsou máma s tátou, brácha, přítelkyně Jana i celá rodina, kamarádi jako je Michal Vojtěch a kluci z VOMITU, Honza Klacil i všichni známí, kteří mi drží palce.

Slyšela jsem, že jsi dostal tzv. finanční injekci.

Ano. Dostal jsem určitou finanční částku sponzorským darem, za kterou moc děkuji. Na tuhle peněžní vakcínu se mi složili kromě rodiny i kluci z VOMITU, žáci ze Základní školy Komenského v Holicích a hlavně všichni ti, kteří si zakoupili tzv. mé DVD, které vydal náš mateřský tým Scott THULE.

Ty máš samostatné DVD?

Já ne, ale kluci z týmu, kteří mi ho prakticky věnovali. Máme na něm nejlepší záběry z letošních soutěží. Prostě kluci v akci. Tohle DVD stojí celkem 199,- Kč a prodává ho Michal Vojtěch ve VOMITU. A z jeho prodeje jde rovných 100,- Kč na podporu mé léčby. Z dosavadních prodaných DVD a sponzorských darů si budu hradit další rehabilitaci. Mé zdravotní pokroky mne jen utvrzují v tom, že to nebudou vyhozené peníze a jednou snad budu moci znova sám chodit a snad i znova jezdit na kole. Hlavně, aby to netrvalo moc dlouho. Proto všem, kdo si toto DVD zakoupili či zakoupí, nebo mi přispěli jakoukoliv částkou, ještě jednou děkuji. A všem, kdo mne znáte a rozumíte, vzkazuji JÁ SE VRÁTÍM (alespoň tak nějak to říkal můj oblíbený Fantomas).

Milý Vítu. Přejí Ti za všechny čtenáře, aby se Ti co možná nejdříve podařilo splnit slova Fantomase a doopravdy mezi nás PŘÍŠEL a vyhrál tak nad osudem. A teď, když Ti to zatím moc nejde, tak alespoň přijď. Je to tu bez Tebe takové pusté. Jinak přijedeme za Tebou všichni najednou na Košumberk!

Je mi smutno. I mně se chce udělat osudové rozhodnutí. A udělám ho, jen co dopíšu tento článek. Zakoupím si rovněž zmiňované DVD, i když doma přehrávač nemám. Ale budu vědět, že i já jsem přispěla k lepší léčbě mladého kluka a pomohla mu překonat jeho kruté osudové rozhodnutí. Je jen a jen na vás, čtenářích, jestli mne budete následovat.

Anna Valentová ■